

Gunlukler gecikmeyle geliyor,
bugun Kubra nin son notlari Bozova notlari
cuma gunune ait...
Bugun ogleyin Pazarcik etkinligini bitirip
Caglayancerit e geldik...
Karlar icerisinde
buradaki ogretmenler ve
guzel ogrencileri gormek ne kadar guzeldi,
sizler adina kucakladik...

Beyazlarla kapli Caglayanceritten,
selamlar sevgiler...
ILKYAR

--

Cocuklarimiz, ilk goz agrilarimiz, ilk yarimiz;

hele ki uzaklardaki, YIBOlardaki cocuklarimiz, kardeslerimiz...

www.ilkyar.org.tr

ilkyar@ilkyar.org.tr

BOZOVA DAN SEVGİLERLE

10.02.2012

Dün gece 21.00 sularında Bozova Yatılı İlköğretim Bölge Okulu'na vardık. Yol boyunca gün içinde koşuşturan, yüzleri kocaman gülümsemelerle dolup taşan, vücudundan enerji fışkıran, sürekli bir şeyler yapmak için uğraşan arkadaşlarımı arıyor gözlerim. Her biri derin bir uykuya dalmış gibi. Bu uykululuk halinin sabahın erken saatlerinde güne başlayıp saatlerce hiç oturmadan sınıftan sınıfa girmenin yani

günlük koşuşturmanın sonucunda oluşan yorgunluk olduğunu düşünebilirdim eğer ortak amaç-kader-paylaşmıyor olduğumuzu hissetmeseydim. Bu yorgunluk sıradan, günlük meselelerin verdiği yorgunluk değil. Tamamen duygusal olarak yorulmanın göstergesi bu derin sessizliğimiz. Sessizliğimizi derinlere gömüp tekrar içimizde mevcut olan enerjimizi yüzümüze, gözlerimize, avuçlarımıza taşıyoruz. Çünkü şimdi Bozova Yibo'nun gül kokulu çocukları arasındayız. Bizi öylesine içten sarıyorlar ki sanki yıllardır özlemine çektiği bir dostun gelişini kutlar gibi. Kısa ve tatlı bir sohbetin arkasından odalarımıza çekiliyoruz.

Sabah dinlenmiş bir şekilde yeni bir güne merhaba diyoruz. Okulumuz küçük bir gölün karşısına kurulmuş, düz ovanın üzerinde şirin bir binadan oluşuyor. Çocuklar bahçede sıraya sokuyoruz, öylesine güzel, içten, yanık sesli çocuklar var ki anlatmaya kelimeler yeter mi hiç! Duygularını doruklarında yaşıyor bu çocuklar, duygularını şiirleştirmeye öylesine hazırlar ki bir şiir bir çocuk oluveriyor.

'Yine kendimle başbaşayım

İçimde akan fırtınalar, seller,

Özlüyorum evimi, ailemi, arkadaşlarımı

Ama asla yılmamalı, çalışıp öğrenmeliyim.'

(Azad Çelik 8/D)

Günün ortasında çocuklardan bir gerçeği öğreniyorum. Okulumuzun karşısında tüm dinginliği ile uzanan gölün bir yaşamı aldığını öğrenince bu olayı edebiyata taşımadan edemiyorum. Bu olay üzerine kendilerinde etkisini sürdüren duyguların üzerine giderek bir öykü oluşturuyoruz hep beraber. Oluşturduğumuz öykü sonucunda düşünüyoruz, düşünürken hüzünleniyoruz, hüzünlenirken duyguları ifade etmenin rahatlığını yaşıyoruz.

Çocuklarla komik anlar da yaşıyoruz. Urfa'daki bir haftamız boyunca yana yana acı yemeye öylesine alıştık ki! Artık yandığımız halde tepkimizi sadece gülümseyerek veriyoruz. Yemekhanede bu sefer kahkahalar duvarlarda yankılandı, kulaklarımızı doldurdu. Çocuklar büyük ısrarlarla bize acı biber yedirmeye çalışıyorlar. Ama öyle bir coşkuyla toplaşıp yememiz için baskı yapıyorlar ki onları kırmak yerine yanmayı tercih ediyoruz, yutuyoruz acı biberleri. Acı biberi yiyen bir hissimle fırlayıp musluğa dayıyor ağzını. Ağzımızdaki onca acıya rağmen yine de gülümsüyoruz çocuk kahkahaları arasında.

Acısıyla tatlısıyla bir haftamızı geride bıraktık. Her daim özlemlerle anacağımız anılarımızla beraber Urfa'yı yaşamanın sevinci ve ayrılığın üzüntüsüyle birlikte yeni şehirlere ve yeni çocuklara doğru yol alıyoruz.

Kübra Özkan

Uludağ Üniversitesi

Sosyal Psikoloji Y.L.

Çocuklarımız ilk göz ağrımız, ilk sevdiğimiz ilk yar'larımız...